

Hồi 13

Vân Hà Cung, Tam Kiếm Hợp Bích

Tôn Lan Đình thấy lão đi rất chậm nhưng mũi kiếm lại rít lên liên hồi tự biết lão đã dồn công lực toàn thân lên kiếm, loại kiếm pháp này rất khó chống đỡ. Chính lúc ấy cạnh thân chàng tiếng rít gió lại cất lên, trường kiếm của Thiên Huyền chân nhân chậm chạp đâm tới, tiếng kêu của kiếm lão khác hẳn với tiếng kêu của kiếm Thiên Cơ chân nhân, âm thanh của nó có phần thánh thót dễ nghe hơn. Lại một hồi kiếm rít nữa âm thanh hết sức nhu hòa, trường kiếm của Thiên Nguyên chân nhân cũng chậm chạp đâm tới.

Tôn Lan Đình đứng ngay chính giữa không đỡ không tránh cả ba mũi kiếm đến cách chàng còn ba tấc, chàng quát lên một tiếng lớn hai tay chớp nhoáng vung lên, tay phải vỗ về phía Thiên Cơ chân nhân, tay trái vung hai ngón búng mạnh vào thân kiếm Thiên Huyền chân nhân còn cước phải đá nghiêng về phái cổ tay cầm kiếm của Thiên Nguyên chân nhân.

Một tay vỗ một tay búng của chàng đầy kinh lực, chưởng và chỉ chưa đến mục tiêu, đối phương đã thấy chân lực tới trước, tự biết quá lợi hại, hai mũi trường kiếm đâm tới rất chậm nhưng thu về cực nhanh, trong một nháy mắt hai đạo nhân đã thu hồi trường kiếm. Còn Thiên Nguyên chân nhân thấy cước chàng đá tới kinh phong cuốn theo, không dám chậm trễ phải lật ngang tránh thế cước, trường kiếm thuận thế thu hồi.

Ba đạo nhân không tấn công nữa, vây chặt lấy Tôn Lan Đình, ba thân hình bắt đầu chạy xung quanh chàng, tốc độ chạy không mau nhưng thính thoảng lại phát ra những âm thanh kiếm run lạnh người. Tôn Lan Đình lấy làm kỳ lạ chú ý nhìn ba đạo nhân thấy họ đều cầm kiếm tay phải, tay trái không ngừng búng vào thân kiếm, lúc này tiếng rít của ba trường kiếm đều khác nhau bây giờ âm thanh của ba thanh kiếm vẫn hoàn toàn khác nhau, Tôn Lan Đình không hiểu bọn họ có dụng ý gì chàng vội ngưng tụ công lực đợi ứng biến.

Dần dần âm thanh do búng kiếm phát ra mau chậm bất định kết thành một khúc nhạc kỳ dị khiến người nghe mê man thần bí muốn nhắm mắt ngủ. Tôn Lan Đình cả kinh vội vàng định thần tĩnh khí đồng thời mắt vẫn quan sát bốn phương đề phòng họ đột nhiên tấn kích. Ngoài kia hơn mười đệ tử Võ Đang ngồi khoanh chân dưới đất từ lúc nào, ai nấy đều cúi đầu bất động. Còn bên cạnh đó đại hán Trương Đồng bị khúc nhạc thôi miên vật ngã nằm ngủ

ngay tại chỗ. Lưu U Hương và các bộ hạ khác đang ngồi khoanh chân dưới đất vận công chống cự lại âm khúc ấy.

Tôn Lan Đình không biết đó là loại công phu gì, chàng đâu biết đó là một tuyệt kỹ của cổ nhân dựa theo tiếng kiếm kêu mà chế tác thành, muốn đánh khúc nhạc kiếm này phải có công lực cực cao búng vào thân kiếm thành ngũ âm Cung, Thương, Đốc, Chủy, Giác phối hợp thành một khúc nhạc thôi miên kỳ dị khiến người nghe phải chìm vào giấc ngủ hôn mê.

Khi đối địch cùng người khác búng ra khúc nhạc này phối hợp cùng thủ pháp kỳ quái thi triển cùng với tám mươi một thế Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp sẽ đạt đến chỗ thần hiệu uy lực vô cùng.

Sau khi ba đạo nhân sáng tạo ra Tam Kiếm Hợp Bích này lập tức họ biến thành vô địch võ lâm xưa nay chưa từng thất bại vì kiếm thủ nào, được võ lâm xưng tụng là Tam Kiếm Hợp Bích. Tôn Lan Đình đang ngưng thần đợi địch, thình lình trước mặt hàn quang chuyển động khí lạnh bức người, ba thanh trường kiếm như ba con ngân long đảo lộn phát ra những tiếng ong ong đăm tới chàng.

Tuy họ đăm kiếm tấn công nhưng khúc nhạc kiếm kỳ dị ấy vẫn chưa hề chấm dứt, trái lại công lực càng mạnh công dụng của nó càng lớn, lọt vào tai mọi người bên ngoài ai nấy đều hết hoảng không thể tự chủ.

Tôn Lan Đình thấy ba mũi kiếm công đến không hề hoảng loạn thi triển Tiềm Long Hoán Bộ trong Tiềm Long thân pháp, thân hình chàng chuyển động tránh ba mũi kiếm, hai tay chàng phiến đảo tách ra nhắm chụp tới mạch môn Thiên Cơ, Thiên Nguyên buộc hai lão nhân phải vội tràn thân qua biển chiều, thu chiều.

Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Võ Đương nổi tiếng võ lâm đã lâu, xưa nay được xưng tụng là kiếm thuật chính tông. Ba người cùng hợp thủ thi triển, mỗi chiêu ba thức, thức nào thức nấy liền miên bất tuyệt như sông dài biển lớn, sóng vỗ liền hồi. Thoáng chốc đầu trường toàn là ánh kiếm quang, kiếm khí xung thiên khiến trời đất phải biến sắc, quỷ khóc thần sầu.

Tôn Lan Đình không ngờ Tam Kiếm Hợp Bích lại lợi hại đến thế, lòng chàng lấy làm kinh dị. Chàng lập tức thi triển hết thân pháp tiểu xảo, chỉ thấy thân ảnh chàng vừa tiến đã thoái, xoay chuyển lúc tả lúc hữu, cầm và chụp bắt, người chàng như con rồng dẫn nước, kinh phong bắn ra xung quanh lúc công lúc thủ hoàn toàn không có dấu hiệu hạ phong. Có lẽ ba đạo nhân đã gặp phải kinh địch đầu tiên từ khi sáng tạo ra Tam Kiếm Hợp Bích. Diện sắc họ hết sức nghiêm trọng không dám sơ suất tí nào. Thời gian càng kéo dài Cửu Cung Liên Hoàn

Đoạt Mệnh kiểm pháp đã tuần tự thi triển hết chiều số mà đối phương tinh thần vẫn an định không có chút nao núng.

Họ lại lần lượt thi triển kiểm pháp một lần nữa, cả ba đã rịn mồ hôi trên trán, chân khí yếu dần nhưng cố nghiên hết sức tiến kích. Bấy giờ Tôn Lan Đình đã nhận rõ từng chiều số của họ, chàng càng đánh càng thấy nhẹ nhàng thoải mái nhưng chàng không muốn hạ nhục ba đạo nhân ở đây nên cố ý kéo dài thời gian đợi sự phụ tới may ra có thể cứu vãn tình thế.

Vì có liên quan đến danh dự môn phái, ba đạo nhân tuy đã mệt mỏi lắm nhưng không ai dám sơ hở tí nào, chiều số càng lúc càng chậm, khúc nhạc kỳ dị đã ngưng bật từ bao giờ chỉ còn lại tiếng thở dốc mệt mỏi của họ...

[thiếu một đoạn]

... một tảng đá lớn, sau lưng tảng đá ấy có một lão nhân đầu trọc bóng dùm chân đá vào một thân hình nhỏ bé nằm ngủ say dưới đất, lão hạ giọng kêu:

- Tiểu tử, còn ngủ ư, mau dậy đi thôi.

Tiểu tử ấy ngáp liền mấy cái liền dụi mắt ngồi dậy nhỏ giọng nói:

- Tiếng đàn kiếm của ba lão già kia thật lợi hại, bắt lão tử ngủ một giấc say như chết!

Lão nhân trọc đầu cúi xuống gần gũi quát nhỏ:

- Tiểu tử dám xưng với ai là lão tử, muốn chết phải không?

Tên bé nhỏ kia hình như rất sợ lão nhân, vội vàng cười nịnh bợ:

- Ta chửi ba lão già kia chứ đâu dám hỗn với lão tiền bối.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Lần sau liệu hồn đây!

Hai người ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là Đại Đầu Quỷ Vương Bá và Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quần do Hắc Y giáo phái đến Võ Đang thu tiền bạc và làm sứ giả cho Hắc Y giáo. Khi hai tên ấy mò đến gặp đúng lúc Thiên Cơ chân nhân và hai sư đệ quyết chiến với Tôn Lan Đình. Trác Bất Quần thấy có Tôn Lan Đình ở đây lão kinh sợ chán nản định quay về nhưng rồi lão suy tính:

- Bọn họ đối địch nhau càng có lợi cho ta, chi bằng ta ở đây coi hai con hổ quyết đấu, đợi chúng phân thắng bại rồi sẽ quyết định hành động.

Nào ngờ Tam Kiếm Hợp Bích của Võ Đang quá lợi hại đã vật ngã Đại Đầu Quỷ ngủ một giấc say mềm. Trác Bất Quần công lực thâm hậu hơn đã kịp định thần không nghe khúc

nhạc ấy. Hiện tại tuy cuộc đấu không phân thắng bại nhưng Trác Bất Quần nhận định Tôn Lan Đình tất thắng, sau lại thấy chàng kéo dài thời gian lão không biết vì sao nên rất lấy làm kỳ quái. Lão chỉ hận sao Tôn Lan Đình không thắng ngay rồi rời khỏi chỗ này, lão sẽ thừa cơ hội ba lão đạo nhân đang mỗi một xuất hiện cưỡng bức hoặc tru diệt.

Lão liếc Đại Đầu Quỷ một cái hạ giọng nói nhỏ:

- Phúc người còn khá lắm đó. Tiểu tử họ Tôn kia đi rồi, nếu chúng không chịu đầu hàng ta sẽ giết hết rồi cho người lên làm chưởng môn.

Đại Đầu Quỷ cười nịnh:

- Đó là nhờ tiên bối giúp đỡ.

Hai tên ma đầu đang trò chuyện thình lình nghe từ xa có tiếng gâm lớn:

- Nghịch đồ to gan dám xúc phạm bậc tôn trưởng!

Cùng với tiếng gâm đã xuất hiện một lão nhân râu tóc bạc xám, chính là Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền. Tôn Lan Đình cả mừng thân hình vọt ra khỏi trận đấu kêu to:

- Sư phụ!

Chàng vọt đến bên Cốc Tang Điền, nắm lấy tà áo lão, nhìn thẳng vào diện sắc sư phụ rồi quỳ xuống lạy ba lạy, khi đứng lên chàng nói:

- Sư phụ, nửa năm nay lão nhân gia có an khang?

Cốc Tang Điền vốn định trách mắng chàng nhưng thấy thái độ chàng cung kính

[thiếu một đoạn]

- Có chút hiểu lầm, sư phụ đến giải quyết thật đúng lúc.

Cốc Tang Điền nhìn qua ba lão đạo nhân thấy cả ba đang chống kiếm điều tức vận khí, lão bước đến bên chưởng môn Võ Đang ôm quyền thi lễ:

- Nghịch đồ không biết, Cốc mỗ sẽ phạt tội sau, xin chưởng môn nể mặt Cốc mỗ tha thứ cho y một lần.

Thiên Cơ chân nhân đỏ ửng mặt đáp:

- Điều đó không nên trách lệnh đồ. Tuy y bất chấp quy củ vượt qua Giải Kiếm Nhai nhưng cũng tại đệ tử bản phái vu hãm cho y trước, chúng ta bỏ qua việc ấy, không biết đêm nay Cốc thí chủ đến đây có việc gì?

Cốc Tang Điền không muốn nói thật nên tìm lời tránh né:

- Vì chuyện Hắc Y giáo gây hấn với Thất Tuyệt, tại hạ không biết chúng ẩn thân ở đâu, nghe đồn đêm nay chúng tìm đến đây gây sự nên tìm đến xem bọn giáo đồ ấy là những nhân vật nào.

Thiên Cơ chân nhân lạnh lùng nói:

- Vừa rồi lệnh đồ có nói Cốc thí chủ đến đây ý muốn chi viện cho bản phái, Tuy Võ Đang phái chẳng có nhiều cao thủ nhưng thà tan vỡ chứ không ủy lại nhờ cậy người khác. Ý tốt của thí chủ bản phái không dám nhận đâu.

Cốc Tang Điền trừng mắt nhìn Tôn Lan Đình, rồi đáp:

- Xin chớ nghe lời nói loạn bậy bạ của nghịch đồ, đêm nay tại hạ chỉ dám nhận là vì thù riêng mà tới đây chứ đâu nhắc tới hai chữ "chi viện".

Thì ra lão dự định chuyện đêm nay nếu chưa đến nỗi bất đắc dĩ thì chưa lộ diện, vì vậy có đến rất muộn, nào ngờ lại gặp Tôn Lan Đình động thủ buộc lão phải miễn cưỡng xuất hiện ngăn cản.

Thiên Cơ chân nhân không tiện truy vấn thêm nên chuyển câu chuyện:

- Lẽ ra bản tòa phải mời thí chủ vào cung uống trà nhưng vì thời gian gấp rút bọn Hắc Y giáo chắc sắp tới nơi chi bằng cứ ở đây đợi cường địch.

Cốc Tang Điền đáp:

- Nếu quý phái cần bố trí nên cứ tự nhiên, không cần khách sáo.

Thiên Cơ chân nhân nhìn Tôn Lan Đình một cái, lão thở dài:

- Như gặp cường địch thực sự thì bố trí cũng vô ích, chẳng bằng không bố trí gì cả tùy theo mệnh trời.

Xưa nay lão vẫn tự tin vào Tam Kiếm Hợp Bích, từ sau khi động thủ với Tôn Lan Đình, lòng tự tin ấy tan biến nên lo lắng không yên.

Cốc Tang Điền nhìn thấy Lưu U Hương liền hỏi Thiên Cơ chân nhân:

- Những người này tại hạ nhận ra đều là bộ hạ của Bất Lão Thần Quân, không biết vì sao lại có mặt nơi này?

Thiên Cơ chân nhân đáp:

- Họ đều là đồng bạn của lệnh đồ đấy.

Cốc Tang Điền trầm sắc mặt quay sang Tôn Lan Đình:

- Vì sao ngươi lại kết bạn với mấy người ấy?

Chàng đáp:

- Họ đều là ân nhân cứu mạng của con nên cùng tới đây với con.

Trước mặt các đạo nhân Võ Đang, Cốc Tang Điền không tiện truy vấn, chỉ thờ dài buông thông:

- Thụ ân của người đương nhiên phải có báo đáp, nhưng chớ quên nam nữ thụ thụ bất thân và kéo liền lụy vào thân.

Tôn Lan Đình không dám nói gì cúi đầu vâng dạ. Thiên Cơ chân nhân nhìn chàng lộ thần quang tựa hồ như công lực cao hơn sư phụ chàng rất nhiều, bất giác buột lời:

- Theo bản đạo nhận xét lệnh đồ đã thành kỳ nhân võ lâm, lúc này nhờ may được y hạ thủ lưu tình nếu không chúng bản đạo đã mang nhục rồi, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

- Nghịch đồ may gặp nhiều kỳ ngộ nhưng vì tính tình chân thật, kinh nghiệm ít ỏi, không nên khen người còn quá trẻ kéo y chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Thiên Cơ chân nhân ngẩng đầu nhìn trời thấy trăng đã xế về tây, canh ba qua đã lâu, lão lấy làm kỳ lạ:

- Đã qua nửa đêm sao bọn Hắc Y giáo vẫn chưa thấy đến nhỉ?

Lão nóng ruột chờ Hắc Y giáo có biết đầu ẩn thân sau tảng đá Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quần còn nóng nảy hơn nữa. Lão ma đầu này đến đây chính là lúc Tôn Lan Đình đang động thủ với các đạo nhân Võ Đang nên chưa bị phát hiện, lão vốn biết công lực của Tôn Lan Đình rất cao, lúc này dù lão rút lui cũng bị chàng phát hiện, sau đó lại nghe tiếng Thần Long Tôn Giả là sư phụ của Tôn Lan Đình, vì mới tái xuất giang hồ chưa lâu, không biết võ công Thần Long Tôn Giả cao tới đâu, tự nghĩ đồ đệ đã lợi hại như thế nhất định sư phụ còn lợi hại hơn nhiều, chính vì vậy lão còn lo lắng tiến thoái lưỡng nan.

Đang lúc ấy đại hán Trương Đồng đã tỉnh dậy đứng lên, hấn không thềm nói một lời bản thân vọt đến tảng đá. Cốc Tang Điền giật mình nhìn đại hán cao lớn mặt mũi đen nhem:

Người này là ai vậy?

Tôn Lan Đình vội đáp:

- Hấn tên Trương Đồng là một người chất phác nhưng có thần lực trời cho, đồ đệ gặp hấn giữa đường nên rủ đi theo.

- Kẻ chất phác hồn nhiên cũng nên kết giao lắm.

Chính lúc họ đang đối đáp, bỗng nghe Trương Đồng quát lên một tiếng như sấm sét:

- Giỏi lắm, hai tên chó chết này sao lại ẩn nấp ở đây?

[thiếu một đoạn]

- Lão phu Trác Bất Quần phụng lệnh Hắc Y giáo hộ tống sứ giả Đại Đầu Quỷ Vương Bá đến quý phải thu nhận vàng bạc, không biết quý phái đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Hỏi xong, lão quay đầu nói với Tôn Lan Đình:

- Việc của bản giáo và Võ Đang phái không liên quan gì đến thiếu hiệp, xin đừng tham dự.

Cốc Tang Điền và chúng nhân Võ Đang nghe lão tự xưng là Thác Bất Tiên Ông nổi danh đại ma đầu từ mấy chục năm trước ai cũng giật mình ngẩn người.

Thiên Cơ chân nhân nghĩ thầm: "Ma đầu này thối xuất giang hồ đã lâu sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, có lẽ bản phái gặp hồi kiếp nạn rồi chăng?"

Chân nhân đang định đáp lời bỗng nghe Tôn Lan Đình đứng sau cất tiếng trước:

- Hắc Y giáo vốn đã khiêu chiến cùng sư phụ tại hạ sao lại nói tại hạ không liên quan? Đêm nay dù tại hạ có chết cũng phải đấu với các ngươi lần nữa.

Lần trước Trác Bất Quần đã đại bại vì chàng, lần này lão rất ngại động thủ, miễn cưỡng cười ha hả:

- Lão phu vì hâm mộ tiếng tăm hào khí của thiếu hiệp nên không muốn động thủ cùng thiếu hiệp, thà về chịu tội với giáo chủ có lẽ còn hay hơn. Đại Đầu Quỷ, mọi chuyện hôm nay lão phu chịu trách nhiệm, chúng ta về thôi.

Nói xong, cả hai chuyển thân định bỏ đi, Cốc Tang Điền quát to:

- Tiên bối khoan đi đã, xin cho biết Hắc Y giáo chủ là người nào và giáo đàn đóng tại đâu?

Trác Bất Quần dừng lại đáp:

Giáo chủ bản giáo xưa nay không cho ai biết mặt, các giáo hữu chẳng ai biết chân diện mục của người, sự thực giáo chủ là ai, đến nay chưa ai biết rõ. Kể từ hôm nay bản giáo đã thiết lập phân đàn ở khắp nơi, còn tổng đàn đóng ở nơi nào cũng chẳng ai rõ được.

Cốc Tang Điền nghe ngữ âm thành khẩn của lão biết lão không hề bịa đặt, chính đang định hỏi tình hình nghe bên cạnh gần đây có âm thanh lạnh lẽo cất lên:

- Hắc Y giáo chủ ở đây, Cốc Tang Điền muốn hỏi gì, cứ hỏi mau!

Câu ấy vừa thốt, chúng nhân có mặt nhất tề kinh hoảng cùng lùi lại ba bước. Trước mặt mọi người không ai biết tên ấy xuất hiện bằng cách nào, với khinh công ấy đủ để kinh người rồi. Đó là một người toan thân vận hắc y, một tấm vải đen chụp kín mắt chỉ để lộ ra hai con mắt sáng quắc thần quang, thân hình hấn như bóng ma thần bí.

Cốc Tang Điền bước lên một bước hỏi:

- Đem trước kia kẻ bịt mặt xuất hiện trong gian nhà trên ngọn Kim Đỉnh sơn phải chăng cũng là các hạ?

Tên bịt mặt ấy đáp:

- Đúng vậy, chính là bản giáo chủ!

Cốc Tang Điền hơi trầm ngâm, nói tiếp:

- Các hạ không dám để lộ chân diện mục tất phải là người mà võ lâm biết tên tuổi, thậm chí là người rất quen biết võ lâm nữa là khác, các hạ bảo lão phu đúng hay không?

Tên bịt mặt quát một tiếng quái dị:

- Lão thất phu chớ nói loạn bậy nhằm nhĩ, nếu không đêm nay là ngày cuối trong đời ngươi đó!

Cốc Tang Điền bật cười ha hả:

- Đem trước kia trên ngọn Kim Đỉnh sơn các hạ đã đùa giỡn nhiều rồi, đêm nay lão phu quyết không bỏ qua nữa đâu.

Tên bịt mặt ngửa mặt cười một tràng quái dị:

- Với bản lĩnh của ngươi mà cũng dám nói thế ư? Bản giáo chủ không cần ngưng cuồng nhưng dám thách tất cả mọi người có mặt ở đây, bất cứ ai có khả năng tiếp được ba chương của bản giáo chủ mà không thụ thương, bản giáo chủ sẽ xin hứa không thu vàng bạc Võ Đang trong vòng một năm. Trong một năm ấy tuyệt đối không gây phiền phức gì cho Võ Đang và lão thất phu ngươi nữa.

Cốc Tang Điền đáp:

- Công phu các hạ ra sao, ta và Chu Thục Tuyên ở đỉnh Kim Sơn đã lãnh giáo qua, bất quá chỉ có thể, bây giờ liệu mạng tiếp quân tử xin được tiếp các hạ mấy chương.

Tên bịt mặt cười gằn:

- Cái đêm hôm ấy chính bản giáo chủ hạ thủ lưu tình nên các người mới sống được đến hôm nay, nhưng đêm nay khác hẳn, nếu lão thất phu muốn chết sớm cứ tiến lên tiếp chuông!

Nói đến đó, hắn quét cặp mắt sáng như sao nhìn khắp lượt nói tiếp:

- Còn như các người tình nguyện đầu hàng hoặc chịu sự bảo hộ của bản giáo thì khỏi cần tiếp ba chuông nữa.

Tôn Lan Đình nghe hắn nói ngông cuồng rất chói tai, lại nhìn Trác Bất Quần và Vương Bá hết sức cung kính với tên bịt mặt, chàng hiểu rằng lời hắn là có thật, lại sợ sự phụ thất thủ nên vội bước lên một bước cung thân với Cốc Tang Điền:

- Xin sư phụ bớt giận để đệ tử nhận trách nhiệm tiếp chuông xem sao.

Khi Cốc Tang Điền tới đây còn kịp thấy chàng đánh bại Võ Đang Tam Kiếm, lão biết võ công chàng đã khác xưa rất nhiều, có thể công lực còn cao hơn cả sư phụ, lão bèn đáp:

- Được, con hãy cẩn thận.

Tôn Lan Đình chuyển thân sang tên bịt mặt:

- Nếu tại hạ tiếp được ba chuông các hạ sẽ đối xử ra sao? Xin nói cho minh bạch.
- Nếu tiểu tử tiếp được ba chuông không thụ thương, bản giáo chủ sẽ rời bỏ đây ngay, trong vòng một năm tuyệt đối không tìm tới làm phiền các người nữa.

- Còn nếu tại hạ không tiếp được ba chuông?

- Tiểu tử người sẽ chết lập tức và cả mọi người ở đây cũng khó có cơ hội thoát chết.

- Chắc chắn lời các hạ đáng tin chứ?

- Thân phận mõ gia là giáo chủ, lẽ nào dối gạt tiểu tử người?

- Nếu thế tại hạ xin tiếp ba chuông!

Thác Bất Tiên Ông Trác Bất Quần vội vã xen vào:

- Giáo chủ, tiểu tử ấy công lực rất cao, xin đừng khinh địch.

Tên bịt mặt "hừ" một tiếng:

- Ta biết rồi, không cần người nói.

Tôn Lan Đình đã biết công lực Trác Bất Quần chẳng kém chàng mấy chút bây giờ lại thấy tên bịt mặt mắng lão như thế, bất giác kinh ngạc, chàng vội đẩy Tam Thanh Nhất Khí thần công lên châu thân chuẩn bị đối phương xuất chuông.

Tên bịt lùi lại ba bước quát to:

- Tiểu tử chú ý, tiếp chưởng!

Tay hữu hấn cất lên lòng bàn tay trắng như tuyết bung lên không trung ba tiếng “vụt, vụt, vụt” tức thì hai mắt khép lại tựa như điều tức dưỡng thần. Tôn Lan Đình không biết đó là loại công phu gì chỉ thấy trước mặt nặng nề như núi đè xuống mà lại lạnh lẽo như băng giá, tuy đã được Tam Thanh Nhất Khí thần công bảo vệ thân thể mà chàng cũng không tránh khỏi rét run.

Không dám chậm trễ, chàng vội dụng hữu chưởng ném mạnh tới trước, lực vừa đến giữa đường, một luồng kinh phong phát ra chặn kinh phong của đối phương lại. Chưởng lực hai bên chạm nhau phát ra nhưng tiếng “xoẹt, xoẹt” nho nhỏ. Tôn Lan Đình cảm thấy máu huyết nhộn nhạo cước bộ không vững buộc phải lùi liên tiếp năm bước, chàng cấp tốc ngưng thân điều tức chuyển chân khí lên Đan Điền tự biết không thụ thương mới định tâm đứng yên. Chàng tung lên đứng về chỗ cũ. Tên bịt mặt thấy chàng không hề thụ thương mặt hấn lộ vẻ kinh dị vội hỏi:

- Tiểu tử giỏi lắm, khí công hộ thân của người tên gọi là gì?

Tôn Lan Đình không muốn nói kỳ duyên chàng gặp liền đáp trại đi:

- Đó là công phu tự khổ luyện của tại hạ. Các hạ đã nhận thua chưa?

Tên bịt mặt tỏ ra khảng khái:

- Thôi được, trong vòng một năm bản giáo chủ tạm tha các ngươi. Các ngươi đâu, ta về!

Dứt lời thân pháp như một mũi tên vọt thẳng xuống núi không đầy chớp mắt đã biến dạng, hai đại ma đầu thủ hạ không còn cách nào hơn là phi thân theo sau.

Cốc Tang Điền vội thi lễ với các đạo nhân Võ Đang, quay qua nhìn Tôn Lan Đình:

- Chúng ta cũng đi thôi, sư phụ muốn hỏi con vài việc.

Tôn Lan Đình thấy sư phụ không màng gì đến Lưu U Hương nhưng không dám nói gì, đành gặt đầu với nàng rồi theo sau sư phụ xuống núi. Lưu U Hương bị bỏ rơi trong bụng có phần giận nhưng rồi cũng không biết nói sao, nàng im lặng lên kiệu ra hiệu cho đại hán Trương Đồng và hai lão Trương Long, Lý Báo lắng lặng...

[thiếu một đoạn]

... Ân cứu mạng đồ đệ của cô nương sau này thế nào cũng báo đáp, việc hôm nay coi như đã xong, cô nương có thể quay về được rồi!

Lưu U Hương đầu đón không biết nói năng làm sao, u oán nhìn Cốc Tang Điền một cái rồi lại u oán nhìn sang Tôn Lan Đình, hai mắt nàng ửng đỏ như sắp khóc.

Cốc Tang Điền cố trấn định, thở dài một tiếng:

- Tâm ý cô nương, lão phu đã biết, bất quá nam nữ hữu biệt, cô nương hãy tự bảo trọng, xin hẹn gặp lại.

Tôn Lan Đình buồn bã đứng một bên không nói. Chỉ có Trương Long, Lý Báo là rất nôn nóng trở về vì lần ra đi này chưa có sự chấp thuận của Bất Lão Thần Quân, hai lão mỗi ấy nhất tề lên tiếng:

- Cốc lão tiên bối nói đúng lắm, chúng ta cũng nên quay về, nếu mai kia Bất Lão Thần Quân trách tội, hai huynh đệ chúng ta biết ăn nói làm sao?

Dứt lời không cần biết ý kiến ra sao, Trương Long vẫy tay ra hiệu cho mọi người theo đường cũ quay về. Lưu U Hương ngồi trên kiệu quay đầu buồn bã không dám nhìn Tôn Lan Đình, sắc mặt nàng vô cùng buồn bã u ám. Chỉ còn lại một mình đại hán Trương Đồng.

Cốc Tang Điền thúc dục:

- Chúng ta tìm một nơi ngồi nghỉ chân. Lan nhi cũng nên kể cho sư phụ nghe những chuyện của con trong thời gian vừa qua.

Ba người tìm một phiến đá bằng phẳng ngồi nghỉ chân. Trương Đồng ngáp dài mấy cái đặt thân nằm xuống, chẳng bao lâu hần đã ngáy khò khò.

Cốc Tang Điền ngẩng đầu nhìn trời:

- Trời sắp sáng mất rồi, nửa năm nay con đã gặp những gì hãy kể cho sư phụ nghe đi!

Tôn Lan Đình đem mọi việc kể lại hết sức tường tận. Đợi chàng kể xong Cốc Tang Điền nói:

- Lan nhi, ta đã xa con hơn nửa năm nên gần đây không muốn trách móc gì con. Vị cô nương Lưu U Hương kia bản chất không phải người xấu nhưng con đã có hôn thê nên việc gì cũng phải cẩn thận. Cô nương Vương Mai Sương tuy chưa biết việc này nhưng theo lời Ngô Ất tiên bối chớ biết tính tình Vương cô nương rất cương liệt không nên để nàng giận dữ, lúc này sư phụ cố ý đuổi Lưu cô nương cũng là bất đắc dĩ vì con đó thôi..

Lão ngáp ngừng thở dài:

- Nhớ năm xưa chuyện giữa sư phụ và Mạnh Ngọc Trân cũng chỉ vì chút hiểu lầm để đến nỗi di hận cả đời.

Nói xong hai sư đồ im lặng một lúc rồi Cốc Tang Điền mới bảo:

- Lan nhi, con hãy thi triển Tam Thanh Nhất Khí thần công cho sư phụ xem lại lần nữa.

Tôn Lan Đình tuân lệnh đứng đối diện với một khối đá, chàng vận đề Tam Thanh Nhất Khí thần công tức thì có ba luồng gió cuốn đồng thời bốc lên, sau một tiếng nổ lớn, khối đá ấy bị vỡ ra nghìn vạn mảnh không để lại dấu vết gì nữa.

Cốc Tang Điền trở mặt:

- Uy lực bá đạo ấy thật chưa hề thấy bao giờ, con nên vì đức hiếu sinh nếu không vì bất đắc dĩ không nên lạm dụng công lực ấy.

Chàng nghiêm mặt đáp:

- Đồ nhi xin vâng giáo huấn, trong cuốn Si Tình bí phổ cũng có khuyên như thế.

Đột nhiên Cốc Tang Điền nói:

- Có một chuyện ta vẫn lấy làm kỳ lạ là ở vùng gần Kinh Tử Quan có phát hiện một sơn động có giam giữ tù nhân không biết là ai, các đệ tử Cái bang cho ta biết cửa động chẳng có người canh gác mà tù nhân không dám thoát thân, chắc hẳn đây là một âm mưu gì đây?

- Bất kể đó là âm mưu gì, đồ nhi quyết thâm thính xem tù nhân trong động là ai?

- Sư phụ còn có việc riêng cần kíp không thể cùng đi với con, nếu con đi một mình càng nên thận trọng âm mưu ám hại.

- Đồ nhi biết thận trọng!

Thình lình chàng nhớ tới một chuyện khẽ "a" một tiếng:

- Vùng phụ cận Kinh Tử Quan cũng thuộc dãy núi Phục Ngưu sơn, vị Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân có Phi Vân sơn trang chẳng phải cũng nằm trong Phục Ngưu sơn đó ư? Hoặc là Hạ Hầu Vân cũng biết sơn động bí mật ấy?

- Hải tử phạm vi của Phục Ngưu sơn rất lớn, Phi Vân sơn trang của Hạ Hầu Vân nằm tây bắc Nam Dương Kinh Tử quan hơn ba bốn trăm dặm, làm sao y biết được?

Hai thầy trò đàm luận một lát vì Cốc Tang Điền có việc cần nên lên đường trước.

Tôn Lan Đình đánh thức Trương Đồng dậy, hai người ra đường quan đạo đi lên hướng đông. Chàng vừa đi vừa suy tính: "Ta nên đến Phi Vân sơn trang bái kiến Hạ Hầu trước hỏi thăm xem tù nhân trong sơn động nhưng hiện giờ có lẽ tiền bối đã lên đường chi viện Không Động phái vắng mặt ở sơn trang, tại sao ta không trực tiếp đến vùng núi Kinh Tử quan thám

thính thử xem, nếu có thể tìm thấy tù nhân trong sơn động ấy càng đỡ phiền Hạ Hầu tiên bối", nghĩ thế chàng và Trương Đồng đi thẳng về hướng đông, đi được một ngày đường đã đến Lão Hóa huyện thành. Trương Đồng nhìn thấy vệ đường có mấy hàng bán com liền kêu lên:

- Tôn huynh đệ, ta đói bụng lắm rồi.

Vừa nói hẳn vừa bước đến chõng com.

Tôn Lan Đình vội níu tay nắm lại:

- Trước mặt không xa tất có phạn quán, chúng ta hãy vào quán mà ăn cho kín đáo.

Hai người tìm được một tú lều liền tiến đến. Bấy giờ chính đang giờ com chiều. Lão Hóa huyện thành nằm trên cửa sông Lão Hà và giao lộ hai tỉnh Dự Châu, Ngạc Châu nên khách thương qua lại rất đông, trong tú lều ồn ào đủ mọi loại ngữ âm náo nhiệt và dãy bàn đầu đã có khách ngồi không có bàn trống nào.

Khi hai người bước lên lầu, mọi thực khách bỗng nhiên im bật, thì ra mọi người đều đưa mắt nhìn Trương Đồng, có lẽ thân hình hẳn cao lớn dị thường. Điểm tiểu nhị thấy hai khách mới lên lầu vội lảng xăng xếp dọn chỗ ngồi.

Tất cả đều đầy ắp thực khách, may thay còn một chiếc bàn độc nhất chỉ có một thiếu niên đang ngồi đọc ẩm, điểm tiểu nhị dẫn Tôn Lan Đình và Trương Đồng tới bàn ấy, điểm tiểu nhị vừa lau vừa rửa góc bàn vừa nói:

- Mời nhị vị khách quan ngồi tạm bàn này vậy.

Thiếu niên đưa mắt nhìn lên, hẳn lấy làm kinh ngạc vì đôi bạn kỳ dị, một người đặc biệt cao lớn, một người đặc biệt tuấn tú, xem tác phong hai người tất võ công không kém. Sau khi ngồi xuống, Tôn Lan Đình dặn tiểu nhị đem một số thức ăn. Đại hán Trương Đồng không biết có qua đời hay không mà vừa thấy thức ăn đặt trên bàn của thiếu niên, hẳn vội lấy kéo về mình bốc ăn nhồm nhoàm luôn.

Thiếu niên không thể không nổi giận quát lên:

- Các người làm cái gì thô lỗ vậy?

Trương Đồng vừa nhai nhồm nhoàm vừa vặc lại:

- Mấy miếng mì xào nhỏ mọn này sao đủ cho đại gia ta no bụng?

Khi hẳn quát tháo đồ ăn trong miệng phun cả vào người thiếu niên, thiếu niên cả giận đứng phất dậy:

- Xem các người cố ý tìm tiểu gia đây gây sự, có gan chúng ta hãy ra ngoài kia, đừng làm loạn chỗ buôn bán của người ta.

Trước khi xảy ra sự cố, Tôn Lan Đình đã nhìn rõ thiếu niên, đó là một thiếu niên chỉ mới mới mười tám mười chín tuổi gương mặt hết sức buồn rầu tựa như đang có tâm sự nặng nề gì đó dù nét mặt gã anh tuấn, y phục như một tráng sĩ, chàng nhận ra gã cũng là nhân vật võ lâm.

Bấy giờ Trương Đồng đã gây ra sự phiền toái, chàng vội đứng dậy ôm quyền.

- Vị Trương đại ca này của tiểu đệ thật ngốc nghếch, xin huynh đài chớ hiểu lầm, đợi khi thực phẩm của tiểu đệ dọn lên, tiểu đệ sẽ mời lại huynh đài, tiểu đệ xin thành thật tạ tội.

Vừa nói chàng vừa bái thiếu niên đến sát đất. Thiếu niên nghe Tôn Lan Đình nói thế chỉ còn biết cố nén giận ngồi xuống. Thoáng chốc, điểm tiểu nhị đã dọn rượu thịt của chàng tới. Tôn Lan Đình tự tay rót đầy chén rượu cho thiếu niên, ân cần mời:

- Bèo nước tương phùng là duyên phận, xin kính huynh đài một chén rượu để chuộc tội thất lễ.

Thiếu niên không chút khách sáo, nâng chén rượu lên uống cạn một hơi rồi nói:

- Sự việc đã qua rồi huynh đài khỏi cần nhắc nữa.

Trương Đồng không uống rượu, hấn sư làm lỵ ăn ngấu nghiến rất u thô lỗ. Tôn Lan Đình không thèm lý gì đến hấn, vẫn nói chuyện thiếu niên:

- Dám hỏi cao danh quý tính của huynh đài? Xem ra huynh đài đang có tâm sự gì u ẩn, dám tò mò được chăng?

Dứt lời chàng mỉm cười dịu dàng nói thêm một câu:

- Lần đầu gặp gỡ mà đã mạo muội hỏi tâm sự người khác, xin huynh đài miễn thứ.

Thiếu niên nhú cặp lông mày đáp:

- Tại hạ Ngộ Tiều Côn theo ba sư phụ xuất sơn, đi đến gần Đặng huyện ba sư phụ đột nhiên mất tích, tại hạ tìm khắp vùng Dự, Ngạc này đã ba tháng nay chẳng hề có một âm hao nào. Không biết đại danh quý tính của huynh đài và định đi đến đâu?

Tôn Lan Đình nghe hấn có tới ba vị sư phụ lấy làm lạ, bèn đáp:

- Tiểu đệ Tôn Lan Đình đến phía tây Dự Châu có một việc nhỏ, huynh đài có tới ba lệnh sư, dám xin đường đột muốn biết tính danh ba vị ấy được chăng?

[thiếu một đoạn]

... thật, mấy việc ấy xảy ra chưa lâu mà tất cả đều đã biết, từ nay ta nên cẩn thận kẻ người chê cười”.

Nghĩ đến đó chàng vội đáp:

- Huynh đài quá khen.

Ngô Tiều Côn tiếp tục nói:

- Từ lâu các tậ sư đã rút lui khỏi giang hồ, xưa kia võ lâm tôn xưng họ bằng ba cái tên là Lương Nghi lão nhân, Tam Tài lão nhân và Tú Tượng lão nhân.

Tôn Lan Đình nghe dứt lại càng cả kinh:

- Các lệnh sư nguyên là Võ Lâm Tam Kỳ, huynh đài được cả ba lão tiên bối chọn làm truyền nhân thế tất võ công phải cao tuyệt thiên hạ, lần này tại sao ba vị lão nhân gia lại tái xuất giang hồ?

[thiếu một đoạn]

... hỏi lại:

- Vì sao hôm sau huynh đài không đến Thạch Phật tự mà tìm?

- Tiểu đệ có đến, Thạch Phật tự ngoài tiểu trấn không xa chỉ là một cái miếu nhỏ bên trong có vài tượng Phật bằng đá chẳng có một hòa thượng trụ trì nào. Tiểu đệ nghe ngóng liền hai ngày chẳng thấy một Hắc Y giáo đồ nào và một mẩu tin tức về các gia sư cũng không luôn.

- Việc của lệnh sư kể không khó tìm, nghe nói Hắc Y giáo bắt đầu kể từ hôm nay sẽ đặt các phân đàn khắp nơi, chỉ cần tìm được một Hắc Y giáo đồ là có thể tìm được tin tức của lệnh sư rồi!

- Việc ấy sao huynh đài biết?

- Chính tại tiểu đệ từng nghe hộ pháp Hắc Y giáo là Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quân nói ra.

- Tiểu đệ từng nghe gia sư nhắc tới tên Thác Bát Tiên Ông là một lão ma đầu trứ danh rút lui khỏi giang hồ đã hơn bốn chục năm, sao bây giờ lại gia nhập Hắc Y giáo? Nói như thế càng cho thấy các gia sư lành ít dữ nhiều. Không biết huynh đài gặp lão ma đầu ấy ra sao?

- Các lệnh sư là tuyệt thế cao nhân chắc không có gì nguy hiểm. Tiểu đệ đã từng ác đấu với Thác Bát Tiên Ông một trận mấy hôm trước suýt nữa táng mạng. Lão ma đầu ấy có võ công thâm hậu không nên khinh thị.

- Huynh đài có khả năng thoát ra khỏi tay Thác Bát Tiền Ông đủ để tiểu đệ khâm phục, không biết lệnh sư là ai?

- Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền!

- Thì ra huynh đài chính là môn hạ của Thất Tuyệt, như vậy cũng là địch thủ của Hắc Y giáo, chúng ta đâu phải là người ngoài, chẳng biết huynh đài đến Dự Châu này làm gì?

Tôn Lan Đình không giấu giếm đem chuyện tìm sơn động kể lại.

Ngô Tiêu Côn mừng rỡ:

- Đã phát hiện ra sơn động ấy, có thể các gia sư cũng bị nhốt trong ấy, sao ta không cùng đến đó thám thính?

- Nếu huynh đài tự nguyện đồng hành tự nhiên tiểu đệ rất hoan nghênh.

Hai người lúc nói chuyện, Trương Đồng đã ăn hết sạch thức ăn, họ đành kêu hai tô mì ăn qua quít. Ăn xong ba người ra khỏi huyện thành Lão Hóa, rời bỏ quan đạo men theo đường mòn đi tìm sơn động.

- o O o -